

Maeve Binchy

Vrienden voor
het leven

Eerste druk 1993
Negentiende druk 2015

ISBN 978-90-225-7225-2
ISBN 978-90-475-1306-3 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Circle of Friends*
Oorspronkelijke uitgever: Random Century Group
Vertaling: René Huigen en Frans Thomése
Omslagontwerp: Andrea Barth | Guter Punkt
Omslagbeeld: © Narratives / Polly Wreford
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 1990 Maeve Binchy
Nederlandstalige uitgave © 1993 Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

1949

Er hing een heerlijke geur van vers gebak in de keuken. Benny zette haar schooltas neer en keek in de potten en pannen.

‘Er zit nog geen glazuur op de taart,’ zei Patsy. ‘Dat doet mevrouw zelf.’

‘Wat spuit ze erop?’ wilde Benny weten.

‘Ik denk “Hartelijk Gefeliciteerd Benny”.’ Patsy wist het ook niet.

‘Misschien zet ze er “Benny Hogan tien jaar” op.’

‘Dat heb ik nog nooit op een taart zien staan.’

‘Bij zo’n belangrijke verjaardag past het wel, vind ik.’

‘Misschien.’ Patsy betwijfelde het.

‘Zijn de puddinkjes al klaar?’

‘Die staan in de bijkeuken. Ga er niet van zitten snoepen, want dat laat vingers achter. En dan zwaait er wat voor ons.’

‘Ik kan niet geloven dat ik tien word,’ zei Benny opgetogen.

‘Een grote dag is het zeker,’ zei Patsy afwezig, terwijl ze de bakvormen voor de krentencakes invette met een stukje boter.

‘Wat deed jij toen je tien werd?’

‘Weet je dan niet dat voor mij vroeger elke dag hetzelfde was,’ zei Patsy opgewekt. ‘In het weeshuis was geen enkele dag anders tot ik er weg kon en hier kwam.’

Benny hield van de verhalen over het weeshuis. Ze vond ze beter dan wat je er in boeken over kon lezen. Zo had je de slaapzaal met de twaalf ijzeren bedden, de aardige meisjes, de rotmeiden... En op een keer hadden ze allemaal neten in hun haar en moesten ze worden kaalgeschoren.

‘Ze moeten daar toch ook verjaardagen hebben gevierd...’

‘Ik kan het me niet herinneren,’ zuchtte Patsy. ‘Er was een lieve zuster die me vertelde dat ik geen zondagskind was, maar geboren voor het ongeluk.’

‘Dat was niet aardig.’

‘Nou, ze wist tenminste dat ik op een doordeweekse dag ben geboren... Daar komt je moeder, nu moet ik weer aan de slag.’

Annabel Hogan kwam binnen met drie tassen. Ze was verbaasd haar dochter in de keuken te zien rondhangen.

‘Wat ben je lekker vroeg thuis. Ik breng dit even boven.’

Benny rende op Patsy af toen ze haar moeders zware stappen op de trap hoorde.

‘Denk je dat ze het heeft gekocht?’

‘Dat moet je mij niet vragen, Benny, ik weet van niets.’

‘Dat zeg je omdat je het wel weet.’

‘Niet waar. Echt niet.’

‘Is ze in Dublin geweest? Met de bus?’

‘Nee, helemaal niet.’

‘Maar dat moet.’ Benny leek erg teleurgesteld.

‘Ze is helemaal niet lang weggeweest... Ze was alleen even hier in de buurt.’

Benny likte bedachtzaam een lepel af. ‘Het beslag vind ik het lekkerst,’ zei ze.

‘Dat vond je altijd al.’ Patsy keek haar vertederd aan.

‘Als ik achttien ben en kan doen waar ik zin in heb, ga ik alleen maar taartbeslag eten,’ verklaarde Benny.

‘Nee hoor, vast niet. Op je achttiende ben je zo in de weer met afslanken dat je helemaal geen taart meer eet.’

‘Ik zal altijd taart blijven eten.’

‘Dat zeg je nu. Wacht maar tot een of andere jongen je leuk gaat vinden.’

‘Zou jij willen dat een jongen je leuk vindt?’

‘Natuurlijk wil ik dat. Wat zou ik anders willen?’

‘Welke jongen dan? Ik wil niet dat je weggaat.’

‘Ik zal nooit een jongen krijgen. Ik ben een wees, een nette vent kan met mij niet voor de dag komen. Ik heb geen achtergrond, geen verleden, zie je.’

‘Maar je hebt toch heel wat meegemaakt,’ riep Benny uit. ‘Ze zouden je allemaal heel interessant vinden.’

Er was geen tijd om erop door te gaan. Benny’s moeder kwam de keuken weer in, had haar jas uitgetrokken en begon de taart te glazuren.

‘Bent u eigenlijk nog in Dublin geweest, moeder?’

‘Nee kind, ik had het druk genoeg met de voorbereidingen van je partijtje.’

‘Ik vroeg het me gewoon af...’

‘Partijtjes komen er niet vanzelf, dat weet je.’ Ze zei het luid, maar de toon was vriendelijk. Benny wist dat haar moeder er ook naar uitkeek. ‘En is vader op tijd thuis om taart te eten?’

‘Ja hoor. We hebben de mensen om half vier uitgenodigd. Rond vier uur zullen ze er allemaal wel zijn, dus we hoeven niet voor half zes aan het lekkers te beginnen. Voordat je vader terug is van zijn werk zijn we vast nog niet aan de taart toegekomen.’

Benny’s vader was eigenaar van Hogan’s Herenmode, de grote kledingzaak in het centrum van Knockglen. Op zaterdag was het altijd het drukst in de winkel. Dan kwamen de boeren naar het dorp, of werden de mannen op hun vrije middag door hun vrouw meegetroond om in het nieuw gestoken te worden door meneer Hogan of door de oude Mike, de kleermaker die hier sinds mensenheugenis werkte. Hij was er al toen de jonge meneer Hogan de zaak kocht.

Benny was blij dat haar vader thuis zou zijn voordat de taart werd aangesneden, want dan zou ze haar cadeau krijgen. Vader had gezegd dat het een geweldige verrassing zou worden. Benny wist zeker dat ze een fluwelen jurk met een kanten kraag en bijpassende schoenen zou krijgen. Toen ze afgelopen kerst in Dublin naar een pantomimevoorstelling waren geweest en de meisjes op het toneel hadden zien dansen in roze fluwelen jurken, had ze ook zo’n jurk gewild.

Ze had gehoord dat de winkel van Clery ze verkocht en dat was maar een paar minuten van de plaats waar de bus naar Dublin stopte.

Benny was groot en stevig, maar zo zou ze er in de jurk van roze fluweel niet uitzien. Ze zou eruitzien als de sprookjesachtige danseressen die ze op het toneel had gezien en haar voeten zouden in de schoenen niet groot en plomp lijken, want ze hadden prachtige puntige neusjes met leuke balletjes erop.

De uitnodigingen voor het partijtje waren tien dagen geleden de deur uit gegaan. Er zouden zeven vriendinnetjes van school komen, voornamelijk boerendochters van buiten Knockglen, en Maire Carroll, wier ouders een kruidenierswinkel hadden. De

Kennedy's van de drogisterij waren allemaal jongens, dus die kwamen niet, en de kinderen van dokter Johnson waren allemaal te klein, dus die zouden er ook niet zijn. Peggy Pine die een damesmodezaak had, had misschien een nichtje te logeren. Benny had gezegd dat ze niemand op haar feestje wilde die ze niet kende en met een zekere opluchting hoorde ze dat nichtje Clodagh zelf ook niet graag bij vreemden kwam.

Haar moeder had erop gestaan om Eve Malone uit te nodigen en dat was erg genoeg. Eve was een meisje dat in het klooster woonde en alle geheimen van de zusters kende. Sommigen op school zeiden: 'Moederoverste Francis wordt nooit kwaad op Eve, ze is echt haar lievelingetje.' Anderen beweerden echter dat de nonnen haar verzorgden uit liefdadigheid en dat ze haar niet zo graag mochten als de andere meisjes, wier families allemaal iets bijdroegen aan St. Mary.

Eve was klein en donker. Soms zag ze eruit als een elfje, met ogen die heen en weer schoten, altijd alert. Benny gaf niets om Eve, maar had ook geen hekel aan haar. Ze benijdde haar omdat ze zo vlug en lenig was en over muren kon klimmen. Ze wist dat Eve in het klooster haar eigen kamer had, achter het gordijn waarachter geen enkel ander meisje mocht komen. De meisjes zeiden dat het de kamer was met het ronde raam dat uitkeek op het dorp en dat Eve soms aan dat raam zat en iedereen in de gaten hield, waar ze heen gingen en met wie. In de vakantie ging Eve nooit ergens heen, ze bleef altijd bij de nonnen. Soms namen moederoverste Francis en mevrouw Pine van de damesmodezaak haar een dagje mee naar Dublin, maar 's avonds was ze altijd weer terug.

Op een keer, toen ze in de omgeving waren gaan wandelen, had Eve een huisje aangewezen en gezegd dat het háár huis was. Er stonden daar een paar dezelfde huisjes, met de tuintjes omheind door een lage stenen muur. Ze keken uit op een verlaten steengroeve. Als ze groter was, zou ze hier in haar eentje gaan wonen en er zou nooit melk in huis mogen komen en ook geen klerhangers. Ze zou al haar spullen op de vloer laten rondslingeren, want ze kon doen en laten waar ze zin in had.

Sommige meisjes waren een beetje bang voor Eve, dus niemand sprak het verhaal tegen, al was er ook niemand die het echt

geloofde. Eve was een vreemd kind, ze kon soms dingen verzinnen en dan, als iedereen nieuwsgierig was geworden, zei ze plotseling: 'Maar niet heus.'

Benny wilde haar eigenlijk niet uitnodigen op het feestje, maar ditmaal was moeder onverbiddeijk geweest.

'Dat kind heeft geen thuis. Daarom moet ze worden uitgenodigd als er iets te vieren is.'

'Ze hééft een thuis, moeder, ze heeft het hele klooster voor haarzelf.'

'Dat is niet hetzelfde. Ze komt, Benny. Punt uit.'

Eve had een keurige brief geschreven waarin ze zei dat ze de uitnodiging graag aannam.

'Ze hebben haar goed leren schrijven,' had Benny's vader goedkeurend gezegd.

'Ze zijn vastbesloten om een dame van haar te maken,' zei moeder. Geen van beiden legde uit waarom dat nou zo belangrijk was.

'Als ze jarig is, krijgt ze alleen bidprentjes en wijwaterbakjes,' vertelde Benny. 'Dat is namelijk het enige dat de zusters hebben.'

'Mijn god, op het kerkhof zullen er zich nu wel een paar om draaien in hun graf,' zei Benny's vader, maar alweer legde hij niet uit waarom dat zo was.

'Arme Eve, wat een vreselijk begin van haar leven,' zuchtte Benny's moeder.

'Ik vraag me af of ze op een doordeweekse dag is geboren, net als Patsy.' Benny ging opeens een licht op.

'Wat maakt dat uit?'

'Dan is ze er ellendig aan toe. Een doordeweeks kind is geboren voor het ongeluk,' praatte ze Patsy na.

'Onzin,' knorde haar vader.

'Op wat voor dag ben ik geboren?'

'Op een zondag, zondag 17 september 1939,' zei haar moeder. 'Om zes uur 's avonds.'

Haar ouders keken elkaar aan met een blik vol herinneringen aan het lange wachten op hun eerste en, naar later bleek, enige kind.

'Een zondagskind is het zonnetje in huis,' zei Benny grijnzend.

'Dat is zeker waar!' zei haar moeder.

‘Er is geen stralender koppie dan dat van Mary Bernadette Hogan, het zonnetje van onze parochie, bijna tien jaar oud,’ zei haar vader.

‘Dat klopt toch niet. Ik bedoel, ik heb donker haar en lijk niet op een zonnetje.’ Benny begreep de uitdrukking niet helemaal.

‘Jij hebt het mooiste haar dat ik ooit heb gezien.’ Haar moeder aaide Benny’s lange kastanjebruine lokken.

‘Zie ik er echt leuk uit?’ vroeg ze.

Toen ze haar verzekerden dat ze een heel mooi meisje was, wist ze dat ze de jurk voor haar hadden gekocht. Ze had er een beetje over ingezet, maar nu wist ze het zeker.

De volgende dag op school feliciteerden zelfs de meisjes die ze niet had uitgenodigd haar met haar verjaardag.

‘Wat krijg je?’

‘Ik weet het niet, het is een verrassing.’

‘Is het een jurk?’

‘Ja, ik denk van wel.’

‘Kom, vertel op.’

‘Ik weet het nog niet, echt niet. Ik krijg hem pas op mijn verjaardagsfeestje.’

‘Is het een jurk uit Dublin?’

‘Ik denk het.’

Plotseling zei Eve: ‘Hij kan ook hier gekocht zijn. In de winkel van mevrouw Pine heb je ook mooie kleren.’

‘Vind ik niet.’ Benny schudde haar hoofd.

Eve haalde haar schouders op. ‘Ook goed.’ De anderen waren weggegaan.

Benny draaide zich om naar Eve. ‘Waarom zei je dat de jurk bij mevrouw Pine is gekocht? Dat weet jij helemaal niet, jij weet nergens wat van.’

‘Ik zei toch: “Ook goed”.’

‘Heb jij een jurk?’

‘Ja, moeder Francis heeft er voor mij een bij mevrouw Pine gekocht. Ik geloof niet dat-ie nieuw is. Ik denk dat iemand hem teruggegeven heeft omdat er iets aan mankeerde.’

Eve hield er niet van om onverwacht aangevallen te worden. Haar ogen fonkelden, ze had haar weerwoord al klaar voordat iemand iets onaardigs had kunnen bedenken.

‘Dat weet je helemaal niet.’

‘Nee, maar dat denk ik. Moeder Francis heeft geen geld om een nieuwe jurk voor mij te kopen.’

Benny keek haar met bewondering aan en bond een beetje in.

‘Ach, ik weet het ook niet. Ik denk dat ze voor mij zo’n mooie van fluweel hebben gekocht. Maar dat weet ik niet zeker.’

‘Jij krijgt in ieder geval iets nieuws.’

‘Ja, en ik zal er fantastisch uitzien,’ zei Benny. ‘Iedereen zou er in die jurk geweldig uitzien.’

‘Misschien krijg je toch nog iets anders,’ waarschuwde Eve.

‘Misschien heb je gelijk.’

‘Het is lief dat je me gevraagd hebt. Ik dacht dat je me niet aardig vond,’ zei Eve.

‘Jawel hoor.’ Die arme Benny raakte in de war.

‘Goed. Als het maar niet is omdat het moest of zo.’

‘Nee! Natuurlijk niet!’ zei Benny veel te heftig.

Eve keek haar onderzoekend aan. ‘Dan is het goed,’ zei ze. ‘Tot vanmiddag.’

Op zaterdagochtend moesten ze naar school. Om half een ging de schoolbel en stroomden ze allemaal het gebouw uit. Allemaal behalve Eve, die naar de kloosterkeuken ging.

‘Voordat je gaat, zullen we je een goede maaltijd voorzetten,’ zei zuster Margaret.

‘We willen niet dat een meisje van St. Mary hongerig op het lekkers afvliegt als ze ergens op bezoek is,’ zei zuster Jerome.

Ze wilden er tegenover Eve niet te veel drukte over maken, maar het was een grote gebeurtenis dat het kind dat zij hadden opgevoed voor een partijtje werd uitgenodigd. Het hele klooster vond het heerlijk voor haar.

Benny liep door het dorp en meneer Kennedy wenkte haar zijn drogisterij binnen.

‘Een kaboutertje heeft me verteld dat je jarig bent,’ zei hij.

‘Ik ben tien geworden,’ zei Benny.

‘Dat weet ik. Ik weet nog dat je geboren werd. Het was tijdens de noodtoestand. Je vader en moeder waren zo blij. Ze vonden het helemaal niet erg dat je geen jongetje was.’

‘Denkt u dat ze liever een jongen hadden gehad?’

‘Iedere winkelier wil een zoon. Maar je weet het nooit, ik heb

er drie en ik denk niet dat een van hen later in de zaak wil komen.' Hij zuchtte diep.

'Eh, ik moet weer...'

'Nee, nee. Ik riep je omdat ik je iets wil geven. Hier, een lolly voor je.'

'O, meneer Kennedy...' Benny was overrompeld.

'Niets te danken. Je bent een prachtmeid. Ik zeg altijd bij mezelf, daar heb je dat gezellige dikkerdje Benny Hogan weer.'

Het zonlicht glinsterde op de lolly. Kregelig scheurde Benny het papiertje van de lolly en begon te likken.

Dessie Burns, van de ijzerwinkel naast Kennedy, knikte instemmend.

'Heel goed, Benny, ik doe ook altijd net of mijn neus bloedt. Hoe gaat het de laatste tijd met je?'

'Ik ben vandaag tien geworden, meneer Burns.'

'Jemig, wat een grote meid. Als je zes jaar ouder was geweest, had ik je meegenomen naar Shea's kroeg, je op mijn knie laten zitten en een paar borrels voor je besteld.'

'Dank u wel, meneer Burns.' Ze keek angstig naar hem op.

'Wat is je vader daarginds aan het doen? Vertel me niet dat hij op zoek is naar nieuw personeel. Het halve land emigreert en Eddie Hogan besluit uit te breiden.'

Dessie Burns had kleine varkensoogjes. Hij keek met onverholen belangstelling naar Hogan's Herenmode aan de overkant van de straat. Haar vader schudde een man de hand – of een jongen, dat was moeilijk te zien. Benny schatte hem op een jaar of zeventien. Hij was mager en bleek en had een koffer in zijn hand. Hij keek naar het uithangbord boven de deur.

'Ik weet er niets van, meneer Burns,' zei ze.

'Beste meid, ga nooit in zaken, het is slecht voor je hart – vertel mij wat. Als ik een vrouw was, zou ik er trouwens niet de minste belangstelling voor hebben. Ik zou een sukkel van een man aan de haak slaan die me de hele dag lolly's zou voeren.'

Benny liep verder de straat in, voorbij de lege winkel waarvan de mensen zeiden dat er zich een echte Italiaan uit Italië zou gaan vestigen. Ze liep langs de schoenmakerij, waar Paccy Moore en zijn zuster Bee naar haar zwaaiden. Paccy had zijn enkel verstuikt. Hij ging niet naar de kerk, maar er werd verteld dat een

priester hem een keer per maand thuis de biecht kwam afnemen en hem ter communie liet gaan. Benny had gehoord dat ze voor hem in Dublin en misschien zelfs in Rome dispensatie hadden gevraagd, zodat hij helemaal geen zondaar was of een heiden of wat dan ook.

Toen kwam ze bij haar eigen huis. De nieuwe hond, half collie, half schapendoes, lag lui op de stoep van het septemberzonnetje te genieten. Door het raam kon ze de tafel zien, die gedekt was voor het partijtje. Patsy had voor de gelegenheid het koper gepoetst en moeder had de voortuin aangeharkt. Benny slikte het laatste stukje lolly liever in één keer door dan dat ze ervan beschuldigd werd in het openbaar te snoepen, en ging door de achterdeur naar binnen.

‘Die hond is ook niet erg waaks,’ zei haar moeder nors.

‘Hij hoort ook niet tegen ons te blaffen, wij zijn familie,’ verdedigde Benny hem.

‘Je ziet eerder een witte merel dan dat Shep voor iets anders blaft dan zijn eigen plezier. Vertel eens, was het leuk op school, hebben ze je nog gefeliciteerd?’

‘Ja allemaal, moeder.’

‘Zo hoort het ook. Ze zullen je niet meer terug kennen als ze je vanmiddag zien.’

Benny’s hart sprong op. ‘Mag ik mijn nieuwe kleren aan voordat het partijtje begint?’

‘Ik denk het wel. Je moet er op je paasbest uitzien als ze binnenkomen.’

‘Zal ik ze nu al aantrekken?’

‘Waarom niet.’ Benny’s moeder leek zelf ook nieuwsgierig naar de nieuwe kleren. ‘Ik zal ze boven voor je klaarleggen. Kom mee, we knappen je een beetje op en dan ga je je verkleden.’

Benny wachtte geduldig in de grote badkamer terwijl haar nek werd gewassen. Het zou nu niet lang meer duren.

Daarna gingen ze naar haar kamer.

‘Ogen dicht,’ zei moeder.

Toen Benny weer mocht kijken, zag ze op het bed een grof geweven matrozenpakje. In een doos lag een paar stevige stap-pers, met witte sokjes er netjes opgevouwen naast. Ze zag ook nog een half ingepakte rode schoudertas liggen.

‘Zo ben je helemaal in het nieuw,’ riep moeder uit. ‘Van top tot teen gekleed door Peggy Pine...’

Moeder deed een paar stappen terug om te zien welke uitwerking de cadeaus op Benny hadden. Benny was sprakeloos. Geen fluwelen jurk, geen heerlijk zacht fluweel dat je streelde, geen prachtige kanten kraag. Alleen een degelijk matrozenpak, ruw als paardenhaar. En helemaal geen zachtroze, maar gewone frisse kleuren. En die schuiten! Waar waren de schoentjes met de elegante neusjes?

Benny beet op haar lip en probeerde haar tranen in te houden.

‘Nou, wat vind je ervan?’ Haar moeder glom van trots. ‘Je vader vond dat je er een schoudertas en schoenen bij moest krijgen, dan heb je alles compleet. Hij zei dat het best wat mocht kosten.’

‘Het is prachtig,’ mompelde Benny.

‘Is dat jasje niet prachtig? Ik zeur Peggy al tijden aan haar hoofd om iets dergelijks. Ik wou niet iets flodderigs... maar iets degelijks dat tegen een stootje kan.’

‘Het is geweldig,’ zei Benny.

‘Voel eens,’ drong haar moeder aan.

Ze wilde niet. Niet zolang ze de fluwelen jurk nog in haar hoofd had. ‘Ik trek het zelf wel aan, moeder, dan laat ik het straks wel zien,’ zei ze.

Ze kon zich bijna niet meer groothouden. Gelukkig moest Annabel Hogan weer naar beneden om de boel in de gaten te houden. Ze was nog maar halverwege de trap toen de telefoon ging. ‘Dat zal je vader zijn.’ Haar stem klonk blij en ze liep snel naar beneden.

Door haar gesmoorde snikken heen hoorde Benny flarden van het telefoongesprek.

‘Ze vond het prachtig, Eddie. Ik geloof zelfs dat het haar bijna te machtig werd. Het leek of ze het niet helemaal begreep, zoveel dingen, een tas en schoenen en ook nog sokken. Een kind van die leeftijd weet nog niet wat het is om zoveel te krijgen... Nee, nog niet, ze is zich aan het aankleden. Het zal haar leuk staan...’

Benny kwam langzaam overeind van haar bed en liep naar de spiegel op de commode om te kijken of haar gezicht net zo rood

en betraand was als ze vreesde. Ze zag de gedrongen gestalte van een kind in schooltenue, met een rode nek van het schrobben, met rode ogen van het huilen. Ze was het type niet om een roze fluwelen jurk en elegante schoenen te dragen. Plotseling moest ze zomaar aan Eve Malone denken, die met haar kleine ernstige gezicht had gewaarschuwd dat ze misschien toch iets anders zou krijgen dan de jurk uit Dublin.

Misschien had Eve het al die tijd al geweten, misschien was ze in de winkel toen moeder dit kocht... al deze afschuwelijke spullen. Wat vreselijk dat Eve het eerder had geweten dan zichzelf. Al had Eve zelf nooit iets nieuws gehad, ze wist dat zij vandaag iets lelijks zou krijgen. Ze dacht aan de manier waarop Eve had gezegd: 'Je krijgt in ieder geval iets nieuws.' Ze zou nooit aan iemand laten merken hoe teleurgesteld ze was. Nooit.

De rest van de dag was Benny er niet helemaal bij, vanwege de teleurstelling die als een donkere wolk boven de gebeurtenissen hing. Voor haar tenminste. Ze wist nog dat ze de juiste geluiden had gemaakt en als een marionet had bewogen toen het feestje begon. Maire Carroll verscheen in een echte feestjurk. Ze had een onderjurk die zachtjes ruiste. Die was in een pakketje uit Amerika gekomen.

Ze deden spelletjes met een prijs voor iedereen. Benny's moeder had zakken snoep gekocht bij Birdie Mac, elke zak met een andere kleur. Ze maakten steeds meer lawaai, maar op de taart moesten ze wachten tot meneer Hogan thuiskwam.

Ze hoorden de kerkklokken. De zware klank van de klokken dreunde twee keer per dag door Knockglen, om twaalf uur 's middags en om zes uur 's avonds. Ze wezen zowel op de tijd als op de plicht om te bidden. Maar van Benny's vader nog geen teken. 'Ik hoop niet dat hij uitgerekend vandaag te laat komt door een of andere treuzelende klant,' hoorde Benny haar moeder tegen Patsy zeggen.

'Tuurlijk niet, mevrouw. Hij moet onderweg zijn. Shep is al opgestaan en heeft zich uitgerekt. Dat is altijd een teken dat de baas op weg is naar huis.'

En dat was hij ook. Een halve minuut later kwam Benny's vader haastig binnen.

‘Ik heb gelukkig niks gemist, net op tijd.’

Hij werd in zijn stoel geduwd en kreeg een kop thee en een broodje met worst om bij te komen. De kinderen werden bij elkaar geroepen en de gordijnen dichtgetrokken in afwachting van de taart met de kaarsjes. Benny probeerde de grove wol van het nieuwe pakje in haar nek niet te voelen. Ze probeerde een echte glimlach op te zetten tegen haar vader, die moeite had gedaan om op tijd thuis te komen voor het grote moment.

‘Vind je je pakje leuk, je eerste echte pak?’ vroeg hij.

‘Enig, vader, enig. Ziet u dan niet dat ik het al aan heb?’

De andere kinderen in Knockglen moesten altijd giechelen als Benny’s ‘vader’ zei. Zij noemden hun vaders ‘papa’ of ‘paps’. Maar langzaam raakten ze er aan gewend. Het hoorde er gewoon bij. Benny was de enige die zij kenden die geen broertjes en zusjes had. De meesten moesten hun papa’s en mama’s met vijf of zes anderen delen. Een enig kind was een zeldzaamheid. Op Benny na wisten ze er trouwens niet een. Ja, Eve Malone natuurlijk. Maar dat lag anders. Die had helemaal geen familie.

Eve stond naast Benny toen de taart werd binnengebracht. ‘Stel je voor, helemaal voor jou,’ fluisterde ze vol ontzag.

Eve droeg een jurk die enkele maten te groot voor haar was. Zuster Imelda, de enige non in het klooster die met naald en draad overweg kon, lag ziek in bed, zodat de jurk nogal klungelig was ingenomen en als een zak om haar heen hing.

Het beste wat je ervan kon zeggen was dat-ie rood was en duidelijk nieuw. Op geen enkele wijze kon je hem mooi vinden of er iets aardigs van zeggen, maar Eve Malone leek daar boven te staan. Iets in de manier waarop ze de lompe kleding droeg, gaf Benny moed. Haar eigen vreselijke pakje paste tenminste en hoewel het niets van een feestjurk had, laat staan van haar droomjurk, kon de hare er mee door, vergeleken met die van Eve. Ze rechtte haar rug en glimlachte opeens naar het meisje.

‘Ik zal je straks een stuk van de taart meegeven als er iets overblijft,’ zei ze.

‘Bedankt. Moeder Francis is gek op taart,’ zei Eve.

Toen begon het. Het flakkerende licht van de kaarsen en het zingen van ‘Er is er een jarig’, het uitblazen van de kaarsjes... en het applaus. Toen de gordijnen weer opengingen, zag Benny de

magere jongeman met wie haar vader eerder die middag bij de winkel had gestaan. Hij was veel te oud voor het partijtje. Ze zouden hem wel hebben uitgenodigd voor de borrel met de volwassenen, die later zouden komen. Hij was erg mager en bleek, en hij had een kille, starre blik.

‘Wie was dat?’ vroeg Eve ’s maandags aan Benny.

‘Dat is de nieuwe hulp bij mijn vader in de winkel.’

‘Wat een engerd, vind je niet?’

Ze waren nu vriendinnen, ze zaten in de pauze samen op het muurtje rond het schoolplein.

‘Ja, dat is-ie. Er is geloof ik iets mis met zijn ogen.’

‘Hoe heet hij?’ vroeg Eve.

‘Sean. Sean Walsh. Hij gaat in de winkel wonen.’

‘Jakkies!’ zei Eve. ‘Komt hij dan bij jullie eten?’

‘Nee, dat is het leuke. Dat doet-ie niet. Moeder nodigde hem uit voor zondag en hij hield een of andere akelige preek over niets voornemen, of zoiets.’

‘Niets aannemen.’

‘Nou ja, wat het ook is, hij doet het in ieder geval niet en dat slaat blijkbaar ook op later. Hij zorgt voor zichzelf, zei hij.’

‘Mooi.’ Eve kon ermee instemmen.

Benny begon aarzelend: ‘Moeder zei...’

‘Ja?’

‘Wanneer je eens wil langskomen... dan is dat... dan mag dat.’

Benny praatte kortaf alsof ze bang was dat de uitnodiging zou worden afgeslagen.

‘O, dat zou ik heel leuk vinden,’ zei Eve.

‘Bijvoorbeeld na school op een doordeweekse dag, of misschien tussen de middag op zaterdag of zondag.’

‘Zondag zou ik leuk vinden. Op zondag is het hier nogal saai, veel bidden en zo.’

‘Fijn, ik ga het meteen zeggen.’ Benny was opgetogen. ‘O ja, er is wel iets...’

‘Wat dan?’ De serieuze uitdrukking op Eves gezicht maakte haar ongerust.

‘Ik kan je niet terugvragen. Waar zij eten en ik ook, dat is achter het gordijn, zie je.’

‘Dat geeft helemaal niet.’ Benny was opgelucht dat dit het enige obstakel was.

‘Als ik groot ben en op mezelf woon, je weet wel, in mijn huisje, dan kan ik je daar natuurlijk uitnodigen,’ zei Eve oprecht.

‘Is dat echt jouw huisje?’

‘Dat heb ik toch al tegen iedereen gezegd,’ zei Eve fel.

‘Ik dacht dat je deed alsof,’ zei Benny verontschuldigend.

‘Hoe zou ik nou kunnen doen alsof? Het is van mij. Ik ben daar geboren. Het was van mijn moeder en mijn vader. Die zijn allebei dood, het is van mij.’

‘Waarom kun je er nu niet heen?’

‘Dat weet ik niet. Ze vinden dat ik te jong ben om op mezelf te wonen.’

‘Natuurlijk ben je te jong om op jezelf te wonen,’ zei Benny. ‘Maar om er gewoon een kijkje te nemen?’

‘Moeder Francis zegt dat het nogal een serieuze zaak is, mijn eigen huis, mijn erfenis noemt ze het. Ze zegt dat ik het niet moet zien als een poppenhuis of een plek om te spelen zolang ik nog jong ben.’

Ze dachten er een tijdje over na.

‘Misschien heeft ze gelijk,’ zei Benny met tegenzin. ‘Misschien wel.’

‘Heb je door de ramen naar binnen gekeken?’

‘Ja.’

‘Is er niemand binnen geweest die er een rotzooi van heeft gemaakt?’

‘Nee, er komt helemaal niemand.’

‘Waarom niet? Je hebt er een prachtig uitzicht over de oude steengroeve.’

‘Ze durven er niet heen te gaan. Er zijn daar mensen doodgegaan.’

‘Overall gaan mensen dood.’ Benny haalde haar schouders op. Dit beviel Eve wel. ‘Dat is waar. Daar had ik niet aan gedacht.’

‘Maar wie is er dan in dat huisje doodgegaan?’

‘Mijn moeder. En niet veel later ook mijn vader.’

‘O.’

Benny wist niets te zeggen. Dit was de eerste keer dat Eve iets

over haar verleden vertelde. Meestal antwoordde ze bits 'Bemoei je met je eigen zaken' als iemand ernaar vroeg.

'Maar ze zijn toch niet meer in het huisje, ze zijn nu in de hemel,' zei Benny na een tijdje.

'Ja, natuurlijk.'

Er viel opnieuw een stilte.

'Ik wil er graag eens heen om met jou door de ramen naar binnen te kijken,' stelde Benny voor.

Eve stond op het punt antwoord te geven toen Maire Carroll eraan kwam.

'Dat was een leuke verjaardag, Benny,' zei ze. 'Bedankt.'

'Moest dat een feestjurk voorstellen?'

'Waar heb je het over?' vroeg Benny. 'Nou, Eve had toch een feestjurk aan, nietwaar Eve? Ik bedoel, dat grote rode ding, dat was toch niet als gewone kleding bedoeld, of wel?'

Eves gezicht verstrakte en in haar ogen verscheen de harde blik die ze ook vroeger had gehad. Benny vond het vervelend haar weer zo te zien.

'Ik vond het nogal grappig,' zei Maire met een fijn lachje. 'Dat vond iedereen, toen we naar huis liepen.'

Benny loerde naar het schoolplein. Moederoverste Francis keek de andere kant op.

Met alle kracht die ze in zich had, wierp Benny Hogan zich van het muurtje op Maire Carroll. Het meisje viel om.

'Alles goed, Maire?' vroeg Benny op zogenaamd meelevende toon. Moeder Francis kwam aanrennen, met wapperend habijt.

'Wat is er gebeurd, kind?' Ze hielp Maire overeind.

'Benny heeft me omvergeduwd,' kreunde Maire.

'Moeder, het spijt me, ik ben ook zo onhandig. Ik wou alleen van het muurtje af springen.'

'Al goed, al goed, niks gebroken. Haal even een krukje voor haar.' Moeder Francis boog zich over de hijgende Maire.

'Ze heeft het expres gedaan.'

'Kom, kom, Maire. Hier heb je een krukje, ga maar even zitten.'

Maire huilde. 'Moeder, ze liet zich van het muurtje bovenop mij vallen, als een zandzak... Ik zei alleen maar...'

'Maire had net gezegd hoe leuk ze het feestje vond, moeder. Het spijt me zo,' zei Benny.